

## "La normalitat del Regne de Déu"

Dij, 1/10/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)



Audiència General 30 de setembre 2020

*Estimats germans i germanes, bon dia!*

Les darreres setmanes, hem reflexionat junts, a la llum de l'Evangelí, sobre com curar el món que pateix un malestar que la pandèmia ha posat de manifest i ha accentuat. El malestar era allà: la pandèmia l'ha destacat més, l'ha accentuat. Hem recorregut els camins de la *dignitat*, de la *solidaritat* i de la *subsidiarietat*, camins indispensables per promoure la dignitat humana i el *bé comú*. I com a deixebles de Jesús, ens hem proposat seguir els seus passos *optant pels pobres, repensant l'ús dels béns i tenint cura de la casa comuna*. Enmig de la pandèmia que ens afligeix, ens hem basat en els principis de la *doctrina social de l'Església*, deixant-nos guiar *per la fe, per l'esperança i per la caritat*. Aquí hem trobat un sòlid ajut per ser treballadors de la transformació que somien en grans realitats, que no s'aturen en la mesquinesa que divideix i fa mal, sinó que animen a generar un món nou i millor.

M'agradaria que aquest camí no s'acabés amb aquestes catequesis meves, sinó que es pogués continuar caminant junts, «mantenint la mirada fixa en Jesús» (*Heb 12,2*), tal com ho hem escoltat a l'inici; la mirada cap a Jesús que salva i guareix el món. Tal com ens ho ensenya l'Evangelí, Jesús va guarir els malalts de tota mena (cf. *Mt 9,35*), va donar la vista als cecs, la paraula als muts, l'oïda als sords. I quan guaria les malalties i malalties físiques, guaria també l'esperit perdonant els pecats, perquè Jesús sempre perdona, també els "mals socials" inclosos els marginats (cf. [Catecisme de l'Església Catòlica](#), 1421). Jesús, que renova i reconcilia totes les criatures (cf. *2 Cor 5,17; Col 1,19-20*), ens regala els dons necessaris per estimar i guarir tal com Ell ho sabia fer (cf. *Lc 10,1-9; Jn 15,9-17*), per tenir cura de tothom sense fer diferències per raó de raça, llengua o nació.

Perquè això passi realment, hem de contemplar i apreciar la bellesa de cada ésser humà i de cada criatura. Hem estat concebuts en el cor de Déu (cf. *Ef* 1,3-5). «Cadascú de nosaltres és el fruit d'un pensament de Déu. Cadascú de nosaltres és volgut, cadascú de nosaltres és estimat, cadascú de nosaltres és necessari». A més, cada criatura té alguna cosa a dir-nos sobre Déu creador (cf. Enc. [Laudato si'](#), 69. 239). Reconèixer aquesta veritat i donar gràcies pels íntims vincles de la nostra comunió universal amb totes les persones i amb totes les criatures, activa «una cura generosa i plena de tendresa» (*ibid.*, 220). I ens ajuda també a reconèixer Crist present en els nostres germans i germanes pobres i sofrents, a trobar-los i escoltar el seu crit i el crit de la terra que se'n fa ressò (cf. *ibid.*, 49).

Mobilitzats interiorment per aquests crits que ens exigeixen un altre camí (cf. *ibid.*, 53), reclamant un canvi, podrem contribuir a la curació de les relacions amb els nostres dons i les nostres capacitats (cf. *ibid.*, 19). Podrem regenerar la societat i no retornar a la anomenada "normalitat", que és una normalitat malalta, més aviat malalta abans de la pandèmia: la pandèmia l'ha posada en evidència! "Ara tornem a la normalitat": no, això no val perquè aquesta normalitat estava malalta d'injustícies, desigualtats i degradació del medi ambient. La normalitat a la que som cridats és la del Regne de Déu, on «els cecs recuperen la vista, els coixos caminen, els leprosos són purificats, els sords hi senten, els morts ressusciten, als pobres els és anunciat l'Evangelí» (*Mt* 11,5). I ningú es fa el distret mirant cap a una altra banda. Això és el que hem de fer per canviar. En la normalitat del Regne de Déu el pa arriba a tothom i se'ls dona, l'organització social es basa en contribuir, compartir i distribuir, no en posseir, excloure i acumular (cf. *Mt* 14,13-21). El gest que manté una societat, una família, un barri, una ciutat, tot el que fa anar endavant és donar-se, donar, que no és donar una almoïna, sinó que és un donar-se que surt del cor. Un gest que allunya l'egoisme i l'ansia de tenir. Però la manera cristiana de fer això no és una manera mecànica: és una manera humana. Nosaltres no podem sortir mai de la crisi que s'ha posat de manifest amb la pandèmia, mecànicament, amb noves eines - que són molt importants, ens fan avançar i de les quals no hem de tenir por - sinó sabent que ni els mitjans més sofisticats podran fer tantes coses, però hi ha una cosa que no la podran fer: la tendresa. I la tendresa és el signe real de la presència de Jesús. Apropar-se al proïsme per caminar, per guarir, per ajudar, per sacrificar-se per l'altre.

Per tant és important la normalitat del Regne de Déu: que el pa arribi a tots, que l'organització social es basi en contribuir, compartir i distribuir, amb tendresa, no en posseir, excloure i acumular. Perquè al final de la vida no ens emportarem res a l'altra vida!

Un petit *virus* continua causant ferides profundes i desemmascara les nostres vulnerabilitats físiques, socials i espirituals. Ha posat en evidència la gran desigualtat que regna en el món: desigualtat d'oportunitats, de béns, d'accés a la salut, a la tecnologia, a l'educació: milions d'infants no poden anar a escola, etc. Aquestes injustícies no són naturals ni inevitables. Són obra de l'home, provenen d'un model de creixement desvinculat dels valors més profunds. Els residus del menjar sobrant: amb aquests residus es podria donar menjar a tothom. I això ha fet perdre l'esperança a molts i ha augmentat la incertesa i l'angoixa. Per tant, per sortir de la pandèmia, hem de tenir cura no només del *coronavirus* - que és important! - sinó també dels grans *virus* humans i socioeconòmics. No els hem d'amagar, fent una pinzellada de pintura perquè no es vegin. I certament no podem esperar que el model econòmic que es basa en un desenvolupament dolent i insostenible resolgui els nostres problemes. No ho ha fet i no ho farà, perquè no ho

pot fer, malgrat que alguns falsos profetes segueixen promentent “l’efecte cascada” que no arriba mai. Ja heu sentit el teorema del got: l’important és que el got s’ompli i així després cau sobre els pobres i sobre els altres, i reben riqueses. Però hi ha un fenomen: el got comença a omplir-se i, quan està gairebé ple, creix, creix i creix i la cascada no arriba mai. Cal que estiguem molt atents.

Hem de treballar amb urgència per generar bones polítiques, dissenyar sistemes d’organització social en què es premiï la participació, la cura i la generositat, més que la indiferència, l’explotació i els interessos particulars. Hem d’avançar amb tendresa. Una societat solidària i justa és una societat més sana. Una societat participativa - on els “últims” són tinguts en compte com els “primers” - enforteix la comunitat. Una societat on es respecta la diversitat és molt més resistent a qualsevol tipus de virus.

Posem aquest viatge curatiu sota la protecció de la Verge Maria, Nostra Senyora de la Salut. Ella, que va portar Jesús en el seu si, que ens ajudi a tenir confiança. Animats per l’Esperit Sant, podrem treballar junts pel Regne de Déu que Crist ha inaugurat en aquest món, venint entre nosaltres. És un Regne de llum enmig de la foscor, de justícia enmig de tantes indignacions, de joia enmig de tants dolors, de curació i de salvació enmig de les malalties i de la mort, de tendresa enmig de l’odi. Que Déu ens concedeixi “viralitzar” l’amor i globalitzar l’esperança a la llum de la fe.

*Traducció: Josep M. Torrents*